O IMPERIO: DOMINADO

(284-476 d. C.)

[235-284 d.C.: **Anarquía militar**, con máis de 30 emperadores en menos de 50 anos]

Gaio Aurelio Valerio **Diocleciano** (284-305 d.C.)

305-306 d.C.: Sucesión anarquica de **sete emperadores**

Gaio Flavio Valerio Aurelio **Constantino** (306-333 d.C.)

337-392 d.C.: Novo período inestable con sete emperadores

Flavio **Teodosio** (379-395 d.C.)

395 d.C.: División definitiva do Imperio entre Oriente e Occidente

476 d.: **Rómulo Augústulo**, derradeiro emperador de Occidente

Diocleciano (245 -316 d.C.)

Despois de case 50 anos nos que o trono se disputa entre militares, un deles, Diocleciano, decide rematar coa ficción republicana na que aínda se vivía, e transforma o sistema.

Tiña claro que os problemas de goberno procedían da excesiva intromisión do exército na política. Isto era normal, xa que era a única forza capaz de manter a unidade do territorio; a súa excesiva extensión era outro dos problemas.

Para minimizar a influencia do exército, dispón varias leis que separan o poder civil e o militar, e fortalecen o primeiro. A partir de agora, o Emperador será un auténtico monarca absoluto, con atributos divinos. Roma adoptaba así formas de goberno propias das monarquías tradicionais na parte oriental do Imperio.

A tetrarquía

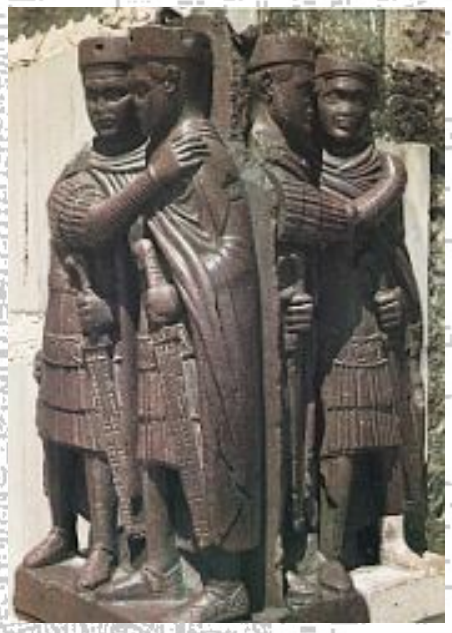

Ademais, Diocleciano atacou o problema da inmensidade do territorio dividindo o seu goberno. Ideou o que coñecemos como tetrarquía ("goberno de catro"): dous emperadores (chamados *Augusti*) tiñan o poder supremo, mais elixían como asociados (chamados *Caesares*) a outras dúas persoas (non necesariamente parentes), que deberían sucedelos.

Cada Augusto (co seu correspondente César) tiña ó seu cargo unha metade do Imperio:

- Occidente: de Italia a Hispania e Britania, con capital en *Mediolanum* (actual Milán), e con Maximinano como Augusto e Constancio Cloro como César.
- Oriente: do mar Adriático ata Oriente Medio, con capital en Nicomedia (actual Izmit, no noroeste de Turquía), e con Diocleciano como Augusto e Galerio como César. ROMA XA NON ERA A CAPITAL.

Batalla da Ponte Milvia

En 305, Diocleciano abdica e asumen o poder os dous Césares, mais os seus respectivos fillos Constantino e Maxencio emprenden unha loita polo poder, que rematará na mesma Roma, na batalla da ponte Milvia.

Segundo declarou el mesmo, a noite antes da batalla Constantino tivo unha visión na que aparecía inscrita no seu estandarte a expresión *In hoc signo vinces* (“Con este símbolo has vencer”). Pouco tempo despois, en 313, o edicto de Milán autorizaba a liberdade de culto e, polo tanto, o cristianismo. Isto é un sinal da forza que xa tiñan os cristianos na sociedade romana.

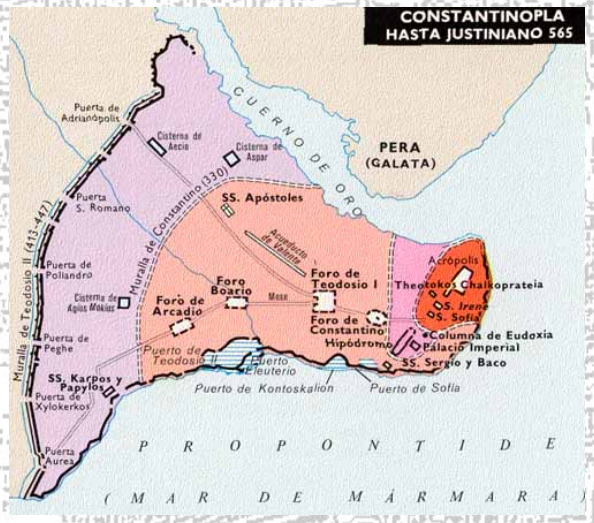

Constantino reunifica o Imperio, vencendo na batalla de Adrianópolis a Licinio, quen usurpara o poder na parte oriental.

Tamén decide trasladar defintivamente a capital e funda unha nova cidade ás beiras do Mar Negro que leva o seu nome: Constantinopla (actual Istanbul).

A pesar de que deixou a sucesión disposta entre os seus fillos e sobriños, de novo o Imperio sumiuse nunha anarquía xestionada polo exército durante 42 anos, ata a chegada ao poder de Teodosio.

Constantino (272-337 d.C.)

Teodosio realiza unha serie de reformas importantes. Por unha banda, autoriza a entrada no exército romano dos godos: Roma era xa demasiado feble para conter a presión dos pobos bárbaros, que vían no decadente Imperio unha presa apetecible.

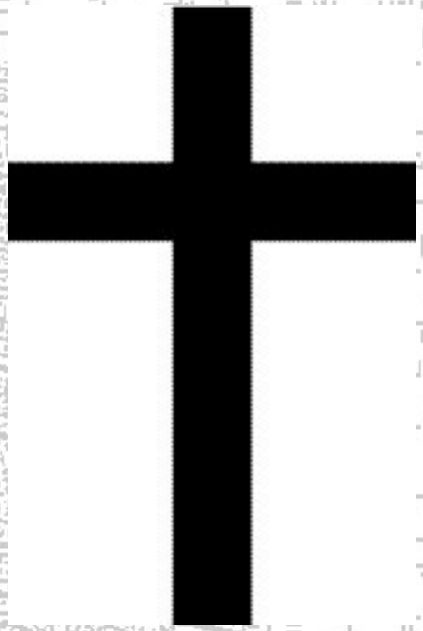

Teodosio
(347-395

Por outra, no ano 391 permite ao cristianismo culminar o seu progreso político: convértese na única relixión do Imperio, co que os cultos pagáns quedaron prohibidos.

Arcadio (377-408 d.C.)

Seguindo o exemplo que iniciara Diocleciano, Teodosio asocia ao poder aos seus fillos Arcadio e Honorio, encargados respectivamente de Oriente e Occidente.

Coa morte súpeta de Teodosio, a división territorial faise definitiva: o Imperio de Oriente manterá a súa capital en Constantinopla, mentres o de Occidente trasládaa de Roma a Rávena.

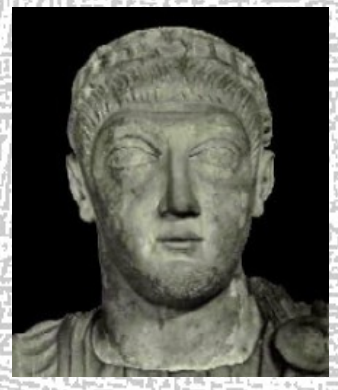

Honorio (385-423 d.C.)

Remata así a historia do Imperio Romano propiamente dita, xa que a partir de agora as dúas metades do territorio terán historias e fortunas diferentes.

As invasións bárbaras

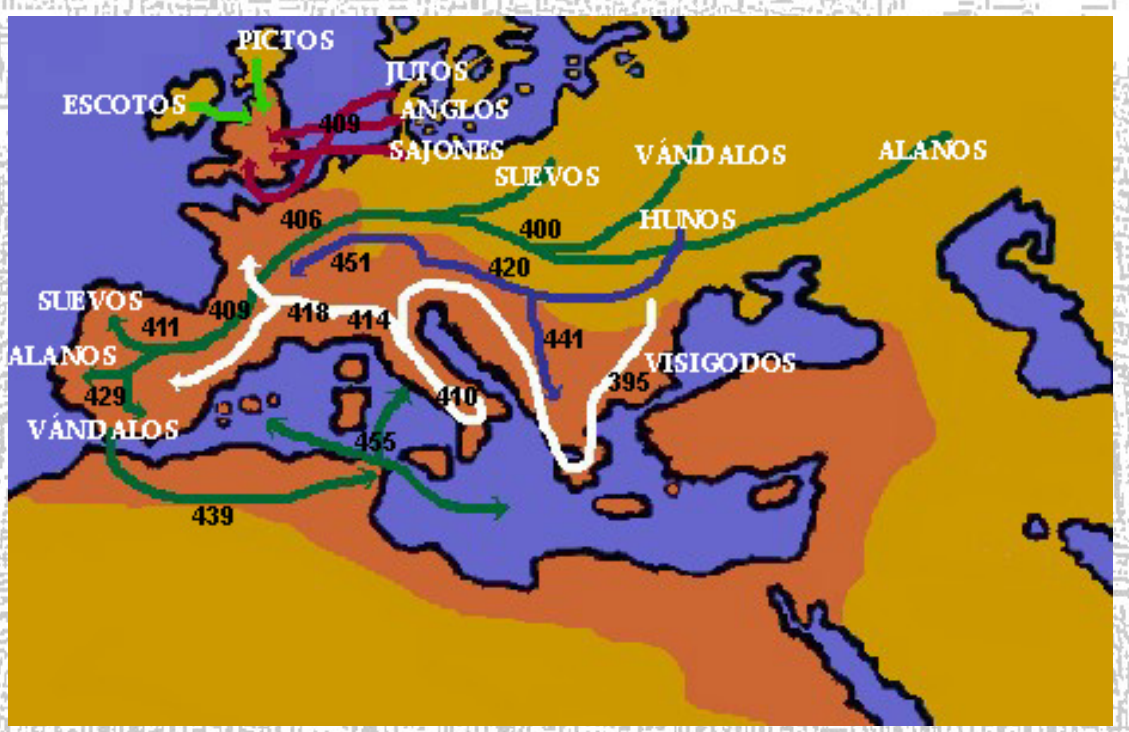

A parte occidental, cada vez máis debilitada pola presión dos bárbaros e a súa incapacidade para contelos militarmente, entra nun proceso de decadencia total: mesmo se ve obrigada a comprar a súa tranquilidade pagando fortes impostos aos invasores. O Imperio de Occidente non sobrevivirá cen anos a Teodosio.

Rómulo Augústulo e Odoacro

En 476 d. C. o derradeiro Emperador de Occidente, Rómulo Augústulo, entrégase a Odoacro, un líder hérulo. Non se volveu elixir Emperador.

Pola súa banda, o Imperio de Oriente continuou a súa vida durante case 1.000 anos máis (mesmo coñeceu un breve renacemento baixo Xustiniano I, no s. VI), ata que o emerxente imperio turco otomano o conquistou por completo coa toma de Constantinopla en 1453.

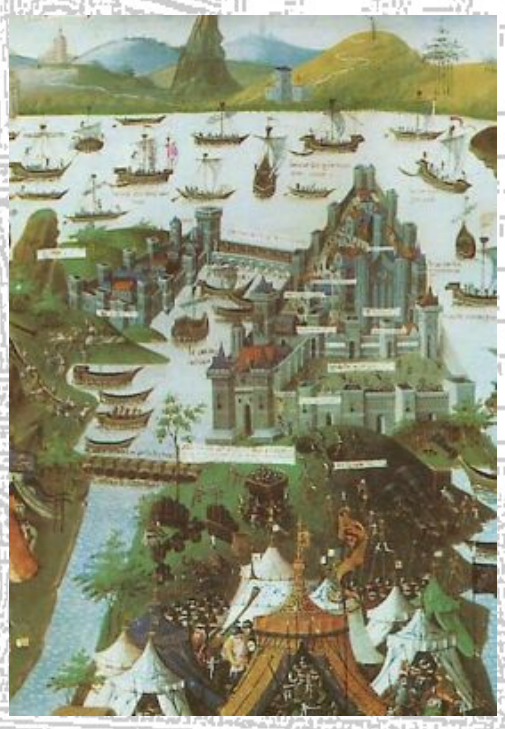

Caída de Constantinopla

Roma desapareceu, pero permanece viva, como comprobarás, en múltiples aspectos da nosa cultura e vida cotiá actual, comezando polos nosos idiomas.

O romano foi, sen dúbida, de todos os imperios que coñeceu a humanidade, o que máis fonda pegada deixou.

Ben se pode dicir que o que comezou como unha pequena aldea ás beiras do Tíber deixou un legado inmenso e eterno.

O IMPERIO: DOMINADO

(284-476 d. C.)

[235-284 d.C.: **Anarquía militar**, con máis de 30 emperadores en menos de 50 anos]

Gaio Aurelio Valerio **Diocleciano** (284-305 d.C.)
305-306 d.C.: Sucesión anarquica de **sete emperadores**
Gaio Flavio Valerio Aurelio **Constantino** (306-333 d.C.)
337-392 d.C.: Novo período inestable con sete emperadores
Flavio **Teodosio** (379-395 d.C.)
395 d.C.: División definitiva do Imperio entre Oriente e Occidente
476 d.: **Rómulo Augústulo**, derradeiro emperador de Occidente

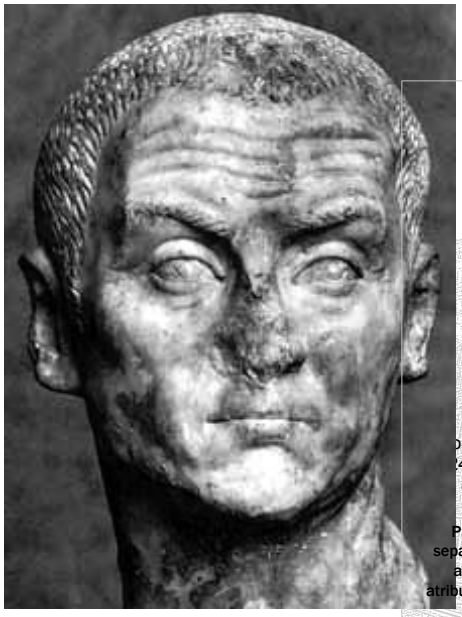

ocleciano
245 -316
d.C.)

Despois de case 50 anos nos que o trono se disputa entre militares, un deles, Diocleciano, decide rematar coa ficción republicana na que aínda se vivía, e transforma o sistema.

Tiña claro que os problemas de goberno procedían da excesiva intromisión do exército na política. Isto era normal, xa que era a única forza capaz de manter a unidade do territorio; a súa excesiva extensión era outro dos problemas.

Para minimizar a influencia do exército, dispón varias leis que separan o poder civil e o militar, e fortalecen o primeiro. A partir de agora, o Emperador será un auténtico monarca absoluto, con atributos divinos. Roma adoptaba así formas de goberno propias das monarquías tradicionais na parte oriental do Imperio.

A tetrarquía

Ademais, Diocleciano atacou o problema da inmensidade do territorio dividindo o seu goberno. Ideou o que coñecemos como tetrarquía ("goberno de catro"): dous emperadores (chamados *Augusti*) tiñan o poder supremo, mais elixían como asociados (chamados *Caesares*) a outras dúas persoas (non necesariamente parentes), que deberían sucedelos.

Cada Augusto (co seu correspondente César) tiña ó seu cargo unha metade do Imperio:

- Occidente: de Italia a Hispania e Britania, con capital en *Mediolanum* (actual Milán), e con Maximinano como Augusto e Constancio Cloro como César.
- Oriente: do mar Adriático ata Oriente Medio, con capital en Nicomedia (actual Izmit, no noroeste de Turquía), e con Diocleciano como Augusto e Galerio como César. ROMA XA NON ERA A CAPITAL.

Batalla da Ponte Milvia

En 305, Diocleciano abdica e
umen o poder os dous Césares,
nais os seus respectivos fillos
stantino e Maxencio emprenden
a loita polo poder, que rematará
a mesma Roma, na batalla da
ponte Milvia.

te antes da
ón na que
darte a
Con este
despois, en
a liberdade
o. Isto é un
tianos na

Constantino reunifica o Imperio, vencendo na batalla de Adrianópolis a Licinio, quen usurpara o poder na parte oriental.

adar defintivamente a capital
idade ás beiras do Mar Negro
me: Constantinopla (actual
Istanbul).

A pesar de que deixou a sucesión disposta entre os seus fillos e sobriños, de novo o Imperio sumiuse nunha anarquía xestionada polo exército durante 42 anos, ata a chegada ao poder de Teodosio.

Constantino (272-337 d.C.)

Teodosio realiza unha serie de reformas importantes. Por unha banda, autoriza a entrada no exército romano dos godos: Roma era xa demasiado feble para conter a presión dos pobos bárbaros, que vían no decadente Imperio unha presa apetecible.

Teodosio
(347-395

Por outra, no ano 391 permite ao cristianismo culminar o seu progreso político: convértese na única relixión do Imperio, co que os cultos pagáns quedaron prohibidos.

Seguindo o exemplo que iniciara Diocleciano, Teodosio asocia ao poder aos seus fillos Arcadio e Honorio, encargados respectivamente de Oriente e Occidente.

Arcadio (377-408 d.C.)

Coa morte súpeta de Teodosio, a división territorial faise definitiva: o Imperio de Oriente manterá a súa capital en Constantinopla, mentres o de Occidente trasládaa de Roma a Rávena.

Remata así a historia do Imperio Romano propiamente dita, xa que a partir de agora as dúas metades do territorio terán historias e fortunas diferentes.

Honorio (385-423 d.C.)

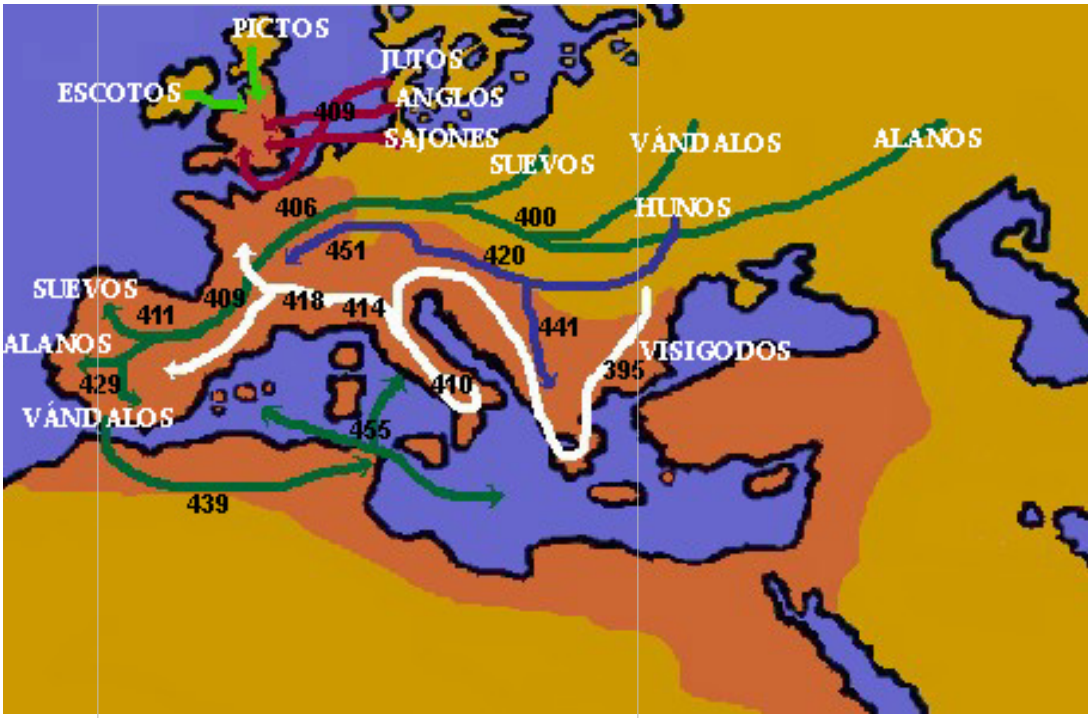
PICTOS
JUTOS
ESCOTOS
ANGLOS
409
SAJONES
VÁNDALOS
ALANOS
SUEVOS
406
400
HUNOS
451
420
SUEVOS
409
418
414
411
441
ALANOS
VISIGODOS
429
410
395
VÁNDALOS
455
439

Rómulo Augústulo e Odoacro

En 476 d. C. o derradeiro Emperador de Occidente, Rómulo Augústulo, entrégase a Odoacro, un líder hérulo. Non se volveu elixir Emperador.

Pola súa banda, o Imperio de Oriente continuou a súa vida durante case 1.000 anos máis (mesmo coñeceu un breve renacemento baixo Xustiniano I, no s. VI), ata que o emerxente imperio turco otomano o conquistou por completo coa toma de Constantinopla en 1453.

Caída de Constantinopla

Roma desapareceu, pero permanece viva, como comprobarás, en múltiples aspectos da nosa cultura e vida cotiá actual, comezando polos nosos idiomas.

O romano foi, sen dúbida, de todos os imperios que coñeceu a humanidade, o que máis fonda pegada deixou.

Ben se pode dicir que o que comezou como unha pequena aldea ás beiras do Tíber deixou un legado inmenso e eterno.